

Gaua argitu nahi zuen kalabaza

Baratzaren muturrean Bruna bizi zen, kalabaza biribil, leun eta laranja bizia. Halloween hurbiltzen zen heinean, beste kalabazek izango zituzten aurpegiei buruz hitz egiten zuten: begi triangeluarrak, hortz erraldoiak eta irribarre beldurgarriak.

Brunak, berriz, gaua argitu nahi zuen inor beldurtu gabe.

“Izar formako leihoak izatea gustatuko litzaidake”, aitortu zien Janari eta Roci, baratzea zaintzen zuten bi anai-arrebei.

Haurrek elkarri begiratu zioten. Urtero kalabazak modu berean apaindu zituzten, baina berari entzutea erabaki zuten. Izar txikiak, ilargi bat eta ate biribil bat marraztu zituzten. Hasi aurretik, diseinua erakutsi zioten Brunari.

“Horrela bai”, erantzun zuen, zurtoina pixka bat mugituz.

Arratsalde hartan, ekaitz batek herria argindarrik gabe utzi zuen. Ospakizuna hasi aurretik amaitzeko zorian zegoela zirudien. Janak eta Rocek kandela bat jarri zuten Brunaren barruan, baina haizeak itzaltzen jarraitu zuen.

Orduan, tomate landareen artean ezkutatuta zeuden ipurtargi batzuek izar formako leihoak ikusi zituzten. Ate biribilaren bidez sartu eta kalabazaren barruan kokatu ziren. Bruna argi leun, bizi eta urreztatu batez piztu zen.

Anai-arrebek herriko plazara eraman zuten. Bidean, beste haurrek beren linternak ekarri zituzten, eta argia distiratsuagoa bihurtu zen. Brunak bizilagunak festa mahaietara gidatu zituen, musikariak argiztatu zituen eta neskato bati bere aita aurkitzen lagundu zion.

Inork ez zituen hortz zorrotzak faltan bota. Denak Brunak hormetan proiektatzen zituen izarrei begira zeuden.

Elektrizitatea itzuli zenean, alkateak kaleko argiak itzali zituen bost minutu gehiagoz, herriak argi berezi hori miretsi ahal izateko.

Ordutik aurrera, baratzeko kalabaza bakoitzak bere apaingarria aukeratu zuen. Loreak zituzten kalabazak, hodeiak, arrainak eta zopa errezeta bat ere baziren. Brunak irakatsi zuen tradizio bat ere hazi daitekeela denek beren argi pixka bat gehitzen dutenean.